

Kapitola třináctá

Čím blíž byly k oceánu, tím silnější vítr vál. Když konečně dorazily k sídlu Temného jádra, foukal už takový víchř, až jim slzely oči. Vlasy jim šlehaly do obličeje a ony je odhrnovaly rozpraskanýma bolavýma rukama. Jely celý den. Už bylo odpoledne a dlouhá jízda si začínala vybírat svou daň. Nohy se jim třásly zimou a námahou. Jejich koně nesli hlavy svěšené a byli pomalejší a pomalejší.

„Měly jsme si vzít víc oblečení,“ zamumlala Anne. „Zapomněla jsem, jaká zima v tuhle roční dobu u pobřeží panuje.“

„Zajímalo by mě, jestli je zima i tam, kde drží mého tátu,“ řekla Lisa potichu.

„To brzy zjistíme,“ odpověděla Anne stejně potichu. Statečně se na sebe usmály, ale Lise se nedařilo zbavit ledového pocitu v žaludku. Co se stane, až se dostanou do Temného jádra?

Pokud se tam dostanou. Znovu se objevil ten skeptický hlas. Lisa si přála, aby se utopil v neklidném příboji a odnesl ho některý z racků, kteří křičeli a poletovali ve vzduchu nad nimi. I když byl ještě den, zdálo se, že slunce již zapadá. Mraky táhnoucí se přes rozlehlé nebe byly těžké a zbarvené do šeda. Na horizontu splývaly s oceánem. V dohledu se

rýsovaly obrysy ohromné ropné plošiny, která se hrozivě blížila. V popředí plošiny a dlouhého mostu zahlédly stejně ohromnou budovu ze zeleného vlnitého plechu.

„Vidíte to?“ zakřičela Linda mezi poryvy kousavého větru. „To je stará loděnice! Přesně tam míříme!“

Nad plošinou se vznášel oblak bílého kouře. Jinak bylo všechno klidné. Před loděnicí parkovala kolona dodávek s nezaměnitelným logem Temného jádra. Neslyšely žádné hlasy, kroky nebo zvuky práce.

„Je tu takové ticho,“ zamumlala Alex. „Až příliš ticho. Je to podezřelé.“

„To jo,“ povzddechla si Lisa. „No, uvidíme.“

Nechtěla s Alex znovu vést tu samou debatu. Alex šla s ní. To bylo jediné, na čem záleželo. S tím ostatním se mohly vypořádat potom.

Lisa věděla, že dostat se dovnitř Temného jádra nebude legrace. Její otec jí popsal celý proces. Nejdřív jste museli projít skřz starou loděnici, kde byla zakotvená jedna ropná plošina k opravě. Očividně se srazila s ledovcem – nebo se to alespoň říkalo.

Proběhnout loděnicí a pak ven na úzký most, který se jim na vodě podařilo rozeznat. A pak přejet přes most, aby se dostaly na plošinu samotnou. Co na ně čeká tam? Lisa si pamatovala na muže v zeleném v laboratoři Temného jádra, kde zachraňovala Starshina, na baterky, které ji oslepovaly, řev motorů, pocit, že je obklíčená a bezmocná.

Její kamarádky ji i Starshina dostaly ven. Podaří se jim to ještě jednou? Lisa se zhluboka nadechla a snažila se srovnat myšlenky, ale bylo to zbytečné. Tolik věcí jí na jednu přišlo úplně jasných. Uvědomila si, že nemají žádný plán a že ani netuší, kde jejího otce drží. Všechno, co teď dělaly, dělaly úplně naslepo. Budou muset improvizovat.